

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa P. T. C. Spółki Akcyjnej (obecnie T. – M. S.A) z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z udziałem zainteresowanej M. P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

o zmianę umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 27 marca 2014 r.,

na skutek skarg kasacyjnych strony pozwanej i strony zainteresowanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 kwietnia 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego i zainteresowanej na rzecz powódki kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 23 kwietnia 2013 r., ... 1499/12, oddalił apelacje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) oraz M. P. S.A. (zainteresowany) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 25 czerwca 2012 r., ... 226/09.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. uchylił decyzję Prezesa Urzędu z 1 lipca 2009 r., na mocy której zmieniono umowę o wzajemnej współpracy i zasadach rozliczeń między zainteresowanym a P. T. C. Sp. z o.o. (obecnie T.-M. S.A., powód) w zakresie stawki z tytułu zakańczania połączeń głosowych w publicznej ruchomej sieci telefonicznej powoda, zgodnie z decyzją Prezesa Urzędu z 22 października 2008 r. Powód zaskarżył decyzję odwołaniem, które zostało uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji.

Uznając odwołanie za zasadne Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem oceny było zagadnienie, czy istniały przesłanki do wydania w dniu 1 lipca 2009 r. decyzji Prezesa Urzędu. Wskazał, że ocena ta musi uwzględniać unormowanie art. 316 k.p.c. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że należy kierować się tym, aby odwołanie się do art. 316 § 1 k.p.c. nie wypaczało charakteru postępowania i nie prowadziło do jaskrawego pominięcia jego odrębności. Niebezpieczeństwa tego nie ma w sytuacji, gdy w dacie orzekania pojawiły się nowe okoliczności faktyczne mające wpływ na ukształtowanie stosunku prawnego między stronami. Taką okolicznością jest uchylenie decyzji MTR 2008. Wielokrotne podkreślanie w zaskarżonej decyzji wagi decyzji MTR 2008, poczynsz od wymienienia tej decyzji w komparycji zaskarżonej decyzji, powoduje, że nie może zostać pominięte jej uchylenie.

Sąd Okręgowy wskazał, że tryb przewidziany w art. 29 Prawa telekomunikacyjnego znajduje zastosowanie w ściśle określonych sytuacjach. Wyjaśnienie podstawy wszczęcia postępowania z urzędu musi odnosić się do przesłanek określonych tym przepisem, a wynik oddziaływania tych przesłanek wpływać na strukturę i sposób określenia wzajemnych praw i obowiązków stron umowy, która jest zmieniana przez Prezesa Urzędu. Do zmiany umowy w trybie art. 29 Prawa telekomunikacyjnego nie stosuje się art. 28 Prawa telekomunikacyjnego i przesłanek w nim określonych. Z uzasadnienia decyzji wynika, że postępowanie z art. 29 Prawa telekomunikacyjnego wszczęto w celu dostosowania stawek ustalonych decyzją MTR 2008 w celu wykonania przez powoda obowiązku nałożonego na niego tą decyzją. Tymczasem z art. 29 Prawa telekomunikacyjnego wynika, że Prezes Urzędu może w drodze decyzji zmienić treść umowy o dostępie telekomunikacyjnym w przypadku uzasadnionych potrzebą

zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, skutecznej konkurencji lub interoperacyjności usług. Zasadne jest zatem pytanie, czy gdyby nie funkcjonowanie w obrocie decyzji MTR 2008, to doszłoby do wszczęcia postępowania z urzędu. Przebieg postępowania administracyjnego nasuwa odpowiedź negatywną. Toczące się przed SOKiK postępowanie umożliwiałoby Prezesowi Urzędu wykazanie, że niezależnie od bytu prawnego decyzji MTR 2008 istniały przesłanki do wszczęcia postępowania z urzędu. Tymczasem Prezes Urzędu wykazywał istnienie tych przesłanek wyłącznie przez odesłanie do decyzji MTR 2008, zamiast wykazywać zasadność wprowadzenia zmian nałożonych w zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji z punktu widzenia ochrony interesów użytkowników końcowych, skutecznej konkurencji lub interoperacyjności usług. Prezes Urzędu podkreślił, że wydając zaskarżoną decyzję przedmiotem postępowania było jedynie odpowiednie dostosowanie postanowień umowy w zakresie stawki MTR do decyzji MTR 2008.

Zdaniem Sądu Okręgowego, uchylenie decyzji MTR 2008 powoduje, że stawki w niej przewidziane nie mogą być wprost implementowane do kolejnych decyzji, a po wtóre odpada cel wszczęcia postępowania z urzędu. W niniejszym postępowaniu brak zaś dowodu uzasadniającego przyjęcie stawek w umowie między stronami na podanym poziomie i w konsekwencji dowodu pozwalającego uznać, że stawki te uwzględniają koszty ponoszone przez operatora, promują efektywność, zrównoważoną konkurencję, zapewniają maksymalne korzyści użytkownikom.

Przedstawione przez Prezesa Urzędu twierdzenia dotyczące bezpośredniego i oczywistego zagrożenia dla użytkowników końcowych, którzy na skutek beczynności powoda nie mogliby korzystać z nowych, atrakcyjnych stawek za połączenia do sieci mobilnych pozostają w sferze przyjętego modelowego wzorca rynku, logicznie umotywowanego, lecz pozostającego hipotetycznym założeniem co do zachowań jego uczestników. Z kolei teza, że po okresie obowiązywania decyzji tymczasowej nastąpiłby powrót do stawek sprzed decyzji, nie została udowodniona.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 15 pkt 3 i 16 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego i dokonując porównania pierwotnego brzmienia projektu

decyzji z treścią ostatecznego rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy stwierdza, że zakres zmian jest istotny, strony zaś zostały pozbawione możliwości przeanalizowania, w jaki sposób wprowadzony zapis wpływa na ich wzajemne prawa i obowiązki oraz rozliczenia. Za nietrafne Sąd Okręgowy uznał zarzuty naruszenia art. 18 w związku z art. 15 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego, ponieważ decyzja Prezesa Urzędu nie wpływała na stosunki handlowe między państwami członkowskimi.

Oddalając apelację Prezesa Urzędu i zainteresowanego od wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny zwrócił w pierwszej kolejności uwagę, że nie może ostać się decyzja oparta na treści innej, uchylonej decyzji. Sąd Apelacyjny przyjął za sądem pierwszej instancji, że uchylenie decyzji MTR 2008 wywołuje skutek *ex tunc*, co oznacza, że brak było podstawy faktycznej do wydania zaskarżonej decyzji. Niesłuszne są twierdzenia Prezesa Urzędu, jakoby uchylenie decyzji MTR 2008 pozostawało bez znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji. Każda ostateczna decyzja korzysta z domniemania prawidłowości, jednak domniemanie to można obalić i tak było w niniejszym przypadku. Wydając decyzję zaskarżoną w niniejszej sprawie Prezes Urzędu zobowiązany był uwzględnić istnienie decyzji MTR 2008, natomiast w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy decyzji tej już nie było i tę okoliczność musiał uwzględnić Sąd Okręgowy przy ferowaniu wyroku. Sąd Apelacyjny nie podzielił także poglądu, zgodnie z którym we wszystkich sprawach wszczynanych z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu należy uwzględniać stan faktyczny i prawny z chwili wydania decyzji. Odnosząc się do zarzutów dotyczących skutków nieprzeprowadzenia postępowania konsultacyjnego Sąd Apelacyjny podkreślił, że samo nieprzeprowadzenie takiego postępowania oznacza uchybienie przepisom ustawy i czyni decyzję wadliwą. Prezes Urzędu nie wykazał zaistnienia przesłanek z art. 17 Prawa telekomunikacyjnego. Obowiązek wykazania tych przesłanek ciąży na Prezesie Urzędu, jako autorze zaskarżonej decyzji. Sąd Apelacyjny uznał także, że prawidłowo przyjęto w zaskarżonym orzeczeniu, że decyzja Prezesa Urzędu została wydana z naruszeniem art. 29 Prawa telekomunikacyjnego, ponieważ Prezes Urzędu nie wykazał, by zaistniał przypadek uzasadniony potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, skutecznej konkurencji lub interoperacyjności usług. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zawarto być

może obszerną podstawę prawną, brak jednakże podstawy faktycznej. Mowa jest tylko ogólnie o korzyściach płynących dla użytkowników końcowych z obniżenia stawek MTR, nie ma jednak przekonywującego stanowiska co do tego, jaka ma być ta obniżona stawka i dlaczego właśnie w takiej wysokości, jak w zaskarżonej decyzji. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił także zarzutu dotyczącego nieprawidłowości uchylenia zaskarżonej decyzji zamiast dokonania jej zmiany. Sąd Okręgowy nie był władny sam naprawić wadliwości postępowania przed Prezesem Urzędu.

Prezes Urzędu i zainteresowany zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego skargami kasacyjnymi w całości.

Prezes Urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 479(64) § 1 i 2 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. i art. 16 k.p.a., art. 110 k.p.a., art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a. oraz naruszenie art. 29 Prawa telekomunikacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych: 1) czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej wydanej przez Prezesa UKE na skutek prawomocnego wyroku sądu następuje ze skutkiem *ex tunc*, czy też ze skutkiem *ex nunc*?; 2) czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej (decyzja I) skutkuje równocześnie koniecznością uchylenia przez Sąd decyzji (decyzja II) wydanej w oparciu tę decyzję I, która w momencie wydawania decyzji II pozostawał w obrocie prawnym i była wykonalna? Ponadto Prezes Urzędu powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, tj. art. 316 § 1 k.p.c. przez wyjaśnienie wątpliwość, czy w sprawach z odwołań od decyzji Prezesa Urzędu sąd za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawnych z chwili orzekania, czy też z chwili wydania skarżonej decyzji?

Zainteresowany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 15 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego, art. 29 Prawa telekomunikacyjnego, art. 479(64) § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 29 Prawa telekomunikacyjnego, art. 479(64) w związku z art. 385 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania zainteresowany powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia następujących zagadnień prawnych: 1) czy decyzja Prezesa Urzędu ustalająca warunki współpracy między podmiotem o znaczącej pozycji rynkowej (na którego uprzednio nałożono obowiązki regulacyjne) a innym przedsiębiorcą telekomunikacyjnym mogła być kwalifikowana z punktu widzenia art. 15 Prawa telekomunikacyjnego łącznie jako decyzja w sprawie zmiany obowiązków regulacyjnych oraz jako decyzja dotyczące dostępu telekomunikacyjnego? 2) czy decyzja Prezesa Urzędu dotycząca dostępu telekomunikacyjnego, o której mowa w art. 28-30 Prawa telekomunikacyjnego, może być uznana, jako zmieniająca obowiązek regulacyjny, gdy dotyczy przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o ustalonej uprzednio znaczącej pozycji rynkowej, na którego nałożono obowiązek regulacyjny, o którym mowa w art. 40 Prawa telekomunikacyjnego?; 3) czy w świetle przepisu art. 15 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego można przyjąć, że konieczne jest prowadzenie postępowania konsultacyjnego w zakresie decyzji Prezesa Urzędu dotyczącej dostępu telekomunikacyjnego, o której mowa w art. 28-30 Prawa telekomunikacyjnego, nawet po ewentualnym uznaniu, że decyzja taka zmienia obowiązek regulacyjny?; 4) czy może dojść do naruszenia art. 15 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego, gdy Prezes Urzędu po przeprowadzeniu postępowania konsultacyjnego dokonał modyfikacji decyzji, ale zmiana ta nie zmieniła rozstrzygnięcia (nie zmieniła praw i obowiązków adresatów decyzji)?; 5) czy sąd rozpatrując odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu wydanej na podstawie art. 29 Prawa telekomunikacyjnego powinien badać spełnienie przesłanek tam określonych według stanu na dzień wydawania decyzji czy na dzień wyrokowania?; 6) czy prawomocny wyrok (wydany na podstawie art. 479(64) § 2 k.p.c.) uchylający decyzję Prezesa Urzędu (w tym wydaną na podstawie art. 40 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego) powoduje, że zostały uchylone skutki prawne tej decyzji?; 7) czy w przypadku wniesienia odwołania od decyzji i zaistnienia sytuacji, w której po dniu wydania decyzji (wydanej na podstawie art. 29 Prawa telekomunikacyjnego) została uchylona inna decyzja, w oparciu o którą decyzja została wydana, Sąd na podstawie art. 479(64) § 2 k.p.c. winien uchylić decyzję, czy na podstawie art. 479(64) § 1 k.p.c. oddalić odwołanie (w przypadku niestwierdzenia innych wad decyzji uzasadniających jej uchylenie)?; 8) jaka jest

relacja między uchyleniem decyzji na podstawie art. 479(64) § 2 k.p.c. na skutek uchylenia innej decyzji, w oparciu o którą została ona wydana, a instytucją, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a.?⁹ 9) czy sąd rozpatrujący odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu wydanej na podstawie art. 29 Prawa telekomunikacyjnego, w przypadku stwierdzenia, że decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję, która została następnie uchylona, co stanowi podstawę do wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a.) powinien uchylić decyzję na podstawie art. 479(64) § 2 k.p.c., czy też odwołanie oddalić z uwagi na konkurencyjność trybów (odwołania od decyzji Prezesa Urzędu oraz wznowienia postępowania)?¹⁰ 10) czy w świetle art. 29 Prawa telekomunikacyjnego fakt niewykonywania przez operatora decyzji nakładającej na niego obowiązek regulacyjny lub zmieniającej nałożony obowiązek regulacyjny wyczerpuje przesłankę potrzeby zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych i skutecznej konkurencji?

Powód w odpowiedziach na skargi kasacyjne Prezesa Urzędu i zainteresowanego wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia ich do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obie skargi kasacyjne nie kwalifikowały się do przyjęcia celem ich merytorycznego rozpoznania.

Zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego opiera się na trzech podstawowych założeniach odnoszących się do następujących wadliwości decyzji Prezesa Urzędu zaskarżonej w niniejszej sprawie: 1) odpadnięcia w toku postępowania zasadniczej podstawy zaskarżonej decyzji w postaci decyzji MTR 2008, w wyniku jej uchylenia; 2) niewykazania przez Prezesa Urzędu, że spełnione zostały przesłanki wydania decyzji z art. 29 Prawa telekomunikacyjnego; 3) nieprzeprowadzenia postępowania konsultacyjnego. Jak wynika to jednoznacznie z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazana powyżej kolejność odpowiada wadze, jaką Sąd drugiej instancji przypisał poszczególnym uchybieniom przy oddalaniu apelacji.

Pierwsze cztery zagadnienia prawne skargi kasacyjnej zainteresowanego dotyczą zasadniczo kwestii, kiedy konieczne było przeprowadzenie postępowania

konsultacyjnego, przy czym pierwsze trzy problemy prawne odnoszą się do kwalifikacji decyzji Prezesa Urzędu, jako decyzji zmieniającej obowiązki regulacyjne, bądź jako decyzji o dostępie telekomunikacyjnym, zaś ostatnie odnosi się do problemu ponownego postępowania konsultacyjnego. W tej ostatniej kwestii Sąd Najwyższy wypowiedział się już w wyroku z 12 lutego 2013 r., III SK 17/13. Przede wszystkim należy jednak wskazać, że zagadnienia te dotyczą art. 15 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego (wymienionego także w podstawach skargi kasacyjnych), podczas gdy Sąd drugiej instancji stosował art. 15 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego i to względem zastosowania tego przepisu należałoby ewentualnie kierować zarzuty skargi pozwalające na konstrukcję zagadnienia prawnego sprawy.

W odniesieniu do problematyki objętej zakresem piątego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z 4 marca 2014 r., III SK 35/13. Podkreślić przy tym należy, że w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny nie badał przesłanek zastosowania art. 29 Prawa telekomunikacyjnego według stanu na dzień wyrokowania. Nie ma zatem potrzeby rozstrzygania tego problemu prawnego.

W oparciu o powołany powyżej wyrok można także rozstrzygnąć siódme zagadnienie prawne. Uchylenie decyzji pierwotnej, nakładającej określony obowiązek, względem której kolejna decyzja ma charakter wykonawczy, jest sytuacją szczególną i może uzasadniać uwzględnienie odwołania. Możliwe są przy tym różne sytuacje, wynikające z odmiennego przedmiotu pierwotnej decyzji.

Odnosząc się do szóstego zagadnienie prawnego Sąd Najwyższy wskazuje, że prawomocny wyrok Sądu orzekającego w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu uchylający nieostateczną decyzję z powodu stwierdzonych nieprawidłowości proceduralnych niedających się usunąć w toku postępowania sądowego, rzutuje na możliwość egzekwowania nałożonych na podstawie takiej decyzji obowiązków. Nie przesądza to samo w sobie o automatycznym i całkowitym zniwelowaniu skutków prawnych, jakie decyzja taka mogła wywołać za sprawą rygору natychmiastowej wykonalności w sferze stosunków cywilnoprawnych między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Kwestia ta jednak pozostaje poza zakresem

postępowania z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, a przez to nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o prawidłowości wyroku Sądu drugiej instancji.

Niezależnie od powyższego, zaskarżony wyrok opiera się na założeniu, zgodnie z którym Prezes Urzędu nie wykazał ani w decyzji, ani w toku postępowania, by spełnione zostały przesłanki zastosowania art. 29 Prawa telekomunikacyjnego.

Ósme i dziewiąte zagadnienia prawne nie są zagadnieniami prawnymi sprawy, gdyż ich rozstrzygnięcie nie jest możliwe przy ewentualnej ocenie prawidłowości zaskarżonego wyroku. Istnienie nadzwyczajnych trybów wzruszania ostatecznych decyzji administracyjnych nie ma znaczenia dla rozpoznania zarzutu naruszenia art. 479(64) § 2 k.p.c.

Dziesiąte zagadnienie prawne skargi kasacyjnej zainteresowanego, odnoszące się do art. 29 Prawa telekomunikacyjnego, dotyczy tego założenia zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Prezes Urzędu nie wykazał, by spełnione zostały przesłanki zastosowania tego przepisu. W ocenie Sądu Najwyższego nie ma podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej zainteresowanego do rozpoznania ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia tego zagadnienia prawnego, gdyż oczywistym jest, że sam fakt niewykonania decyzji nakładającej obowiązek tego rodzaju, jak przewidziany w decyzjach MTR nie oznacza, że spełniona została przesłanka potrzeby zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, jak również by zagrożona została skuteczna konkurencja. Do stwierdzenia podstaw dla spełnienia tych przesłanek zastosowania art. 29 Prawa telekomunikacyjnego konieczne są dodatkowe, poza faktem nieterminowego wykonania decyzji Prezesa Urzędu, ustalenia wsparte odpowiednimi analizami rynkowymi, na których można byłoby zrekonstruować logicznie uzasadnione założenie, co do negatywnej korelacji między zachowaniem adresata decyzji Prezesa Urzędu a wartościami, których ochrona uzasadnia interwencję regulatora rynku z urzędu.

Wnosząc o przyjęcie wniesionej skargi, Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że podstawowym wymaganiem prawidłowej konstrukcji zagadnienia prawnego jest sformułowanie problemu prawnego w oparciu o konkretny przepis (przepisy) prawa, w związku z

którym dane zagadnienie może powstać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 października 2011 r., III SK 25/11; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11; z 6 marca 2013 r., III SK 32/12; z 20 marca 2013 r., III SK 35/12; z 12 kwietnia 2013 r., III SK 47/12; z 12 kwietnia 2013 r., III SK 49/12; z 13 sierpnia 2013 r., III SK 64/12; z 20 lutego 2014 r., III SK 60/13). Sformułowane we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienia prawne nie zawiera zaś w swej treści żadnego przepisu prawa.

Nie zachodzi także potrzeba wykładni art. 316 § 1 k.p.c., gdyż nie wykazano rozbieżności interpretacyjnych istotnych dla art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ponadto, w kwestii tej Sąd Najwyższy wypowiedział się już, podsumowując dotychczasowe orzecznictwo, w wyroku z 4 marca 2014 r., III SK 35/13. Nie ma zatem publicznoprawnej potrzeby wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy w tym zakresie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania, określone w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 13 ust. 4 w związku z § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, orzekł jak w sentencji.